

La periodista d'«El Punt» Aurèlia Comas fou detinguda per la Guàrdia Civil en la darrera operació contra l'escamot Barcelona d'ETA. Alliberada sense càrrecs tres dies després, s'ha trobat amb la tergiversació de la seva història que han fet diaris, ràdios i televisions. La manipulació ha estat tan gran que finalment l'Ure s'ha decidit a dir la seva.

“Si la policia tortura és perquè la llei l'empara”

Just en sortir en llibertat va criticar el tractament informatiu que havia rebut. Què és el que més li ha dolgut?

—La vulneració de la presumpció d'innocència. Hi ha hagut molts errors, com dir que la Laura Riera és cosina meva o que el meu pare es diu Aureli, però això són anècdotes. El que sí que és preocupant és que es donessin moltes coses per fetes sense que hi hagués cap fonament, només fent cas d'una única versió, la policial. I

com més hi penso, més malament em trobo, perquè sembla clar que el periodisme ha entrat en una espiral molt perillosa, en què s'escriuen noms i cognoms de persones sense que cap periodista es plantegi fins a quin punt allò pot fer un mal irreparable. No som conscients de les nostres accions. I potser caldria fer una normativa o legislació per a aquests casos.

—Quin és el mitjà que, segons creu, ha vulnerat més clarament el codi deontològic dels periodistes?

—Uf! Uns quants! Onda Rambla, per exemple, va emetre converses telefòniques gravades d'amagat, el diari *El País* va arribar a afirmar que jo tenia les característiques ideals per formar part d'ETA. *La Vanguardia* i *El Periódico* no es van quedar curts. I en aquest darrer, dijous passat, el periodista J. G. Albalat encara hi va escriure una "crònica" titulada "Una història d'amor truncada per ETA", en què, basant-se en la seva imaginació, es ficava en la meua vida personal.

—Presentarà querella?

—No ho sé. Al principi no volia fer merder, però a mesura que he anat llegint tot el que s'ha publicat m'ho he anat replantejant. I, ara mateix, no ho sé. N'he de parlar amb el meu advocat i decidir si ho fem o no.

—Per què creu que es tergiversa la informació, perquè els periodistes no en saben més o perquè hi ha una ideologia política al darrere?

—Suposo que per tot plegat, tot i que *El País* és conegut per la seva bel·ligerància en contra de qualsevol persona detinguda en una operació antiterrorista. També hi ha mitjans que no tenen tan mala fama, però que et sorprenen...

—El seu director, Manuel Cuyàs, va escriure la setmana passada que durant la seva detenció va tenir pensaments molt poc simpàtics vers el periodisme. S'ha arribat a replantejar el seu ofici després d'aquesta experiència?

—L'ofici no, perquè el periodisme m'apassiona. El que sí que m'he replantejat és l'actitud de molts periodistes, que, segurament, han fet aquesta carrera perquè estava de moda, però no perquè tinguin aquell neguit d'explicar la veritat, de desmascarar les coses i provar, ni que sigui una mica, de canviar el món, que és el que em mou a mi.

—Hi ha algú que se salvi de la crema?

—Sí, hi ha mitjans que ho han fet molt bé, com Catalunya Ràdio, l'*Avui* i, sobretot, *El Punt*, que són els que ho han fet millor. De fet, ara veig clar que no podria treballar enlloc més. I també hi ha hagut una associació, el Grup de Periodistes Ramon Barnils,

que s'ha mullat. Jo no els coneixia, però he vist que tenen les idees molt clares en uns moments en què tothom sembla estar desorientat. Crec que tots els periodistes ens hauríem d'incorporar al Grup Ramon Barnils i no només per lluitar per la presumpció d'innocència, sinó per tots els principis que cada dia es vulneren impunement. Per això està molt bé que hi hagi un grup que doni el toc d'alerta, tot i que, tal com estan les coses, em sembla que amb comunicats i queixes no n'hi ha prou.

—S'ha plantejat escriure la seva versió de tota l'operació policial?

—Recordo que, dins del cotxe que em duia a Madrid, pensava que hi havia material de sobres per fer-ne una novel·la... Però no crec que ho faci, almenys a curt termini. Ha estat massa fort. I m'ha fet pensar que la gent no és conscient del món que, entre tots, estem fent. Perquè, quan els guàrdies civils armats i encaputxats van entrar a casa meua tirant-me a terra i cridant, ho van fer perquè hi havia una llei que els emparava, la Llei Antiterrorista. I aquesta llei l'han votada tots els partits, uns partits que ha votat la gent. Però la gent no ho sap, que poden entrar a casa seva i segrestar-la tres dies.

—Però tu sempre has dit que et van tractar bé.

—Sí, perquè de seguida em van separar dels altres detinguts. Però hi insisteixo: el Peru, el meu company, l'han torturat. Ho sé perquè m'ho han dit els seus pares, que el van veure durant quatre minuts al cap d'uns dies. Està prim, ple de blaus, desencaixat i, psíquicament, molt enfonsat. Però quan ho expliques, la gent no s'ho creu i recordes les paraules dels guàrdies civils quan et diuen que "fuera hay un mundo, pero aquí dentro hay otro, donde mandamos nosotros". T'ho diuen així de clar i no t'enganyen. Aquest és un dels problemes que tens quan et deixen anar, de cop et trobes amb la gent de l'exterior, que, encara que han patit per tu, no en tenen ni idea del que passa al submón d'on acabes de sortir.

—Tot plegat recorda les sensacions del

protagonista de la pel·lícula *Matrix*, que un dia s'adona que tothom viu en un món d'il·lusions, que no té res a veure amb la realitat.

—Sí, vindria a ser això. La gent viu a *Matrix* i quan expliques als amics i familiars com és el món de la Guàrdia Civil, et diuen que ets tu la que veu il·lusions. Però, hi insisteixo, si la policia tortura és perquè hi ha una llei que els empara. I la gent no ho sap, i aquí ja tornem a tocar els mitjans de comunicació, que no en parlen. Tots obvien que quan es deté algú en una operació antiterrorista se li aplica una llei que permet que t'incomunicuin 72 hores durant les quals poden fer-te el que ells vulguin.

—Per què creu que s'obvia, per desco-neixement?

—Sí, molts periodistes no en tenen ni idea, del que significa aquesta llei, com tampoc tenen ni idea de la majoria de coses sobre les quals escriuen o parlen. Però no crec que s'hagi de culpar els periodistes en persona, sinó tota la dinàmica que, d'uns anys cap aquí, ha accelerat els ritmes periodístics. És a dir, que la culpa és més de l'empresa que del treballador. Si un periodista ha d'escriure deu notícies al dia, és impossible que les faci totes correctament i amb prou informació. No té prou temps material. Ja fa temps que se'n parla i fins i tot hi ha empresaris que reconeixen que la competitivitat mediàtica ha perjudicat la qualitat de la informació. Però ningú no hi fa res, perquè l'economia és la que mana.

—Està pintant un panorama realment desolador.

—Mira, mai no hi havia pensat tant com aquests dies i si tots els mitjans haguessin fet com *El País* segurament ara estaria ensorrada. Però per sort no tothom ha fet el mateix i per això crec que el naixement de grups com el Ramon Barnils és molt important, perquè, en el fons, encara que els periodistes només siguem treballadors d'una empresa, si ens agrupem i prenem consciència podem pressionar les empreses. No ens hem de resignar.

David Bassa